

STÁJE ZLATÁ HVĚZDA

Rozhodující závod

Soray
Nicholasová

FRAGMENT

Stáje zlatá hvězda Rozhodující závod

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Soray Nicholasová
Stáje zlatá hvězda 4 – Rozhodující závod – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Soray Nicholasová

FFRAGMENT

*Tuto knihu věnuji Isabelle, Indii a Emily,
milovnicím koní, které jsou též tvářemi na obálce
této knížky. Knížku věnuji také mé kmotřence
Amelii a přítelkyni Arabelle za to, že mi byly
inspirací pro postavy tohoto příběhu.*

OBSAH

Kapitola první	
Jupiter	7
Kapitola druhá	
Přistižena	20
Kapitola třetí	
Nápady	33
Kapitola čtvrtá	
Trénink skoku	45
Kapitola pátá	
Nehoda	60
Kapitola šestá	
Nejlepší přítelkyně	78
Kapitola sedmá	
Ke startu připravit, pozor, teď!	91
Kapitola osmá	
Poppy je na řadě	111
Kapitola devátá	
Skok mohutnosti	126
Kapitola desátá	
Záchrana Crystal	137
Kapitola jedenáctá	
Jupiter Veliký	145
Koňská terminologie	
O autorce	

KAPITOLA PRVNÍ

Jupiter

„Je úžasná,“ sotva slyšitelně zašeptala Katie.

Poppy pohlédla na kamarádku a usmála se, když spatřila, v jakém je údivu. Ona sama také nepřestávala žasnout nad uměním tety Sofie, a to ji sledovala už několik let. Proto chápala, že Katie a Milly z ní nemohou spustit oči. Sofie jela na svém nádherném velkém teplokrevném valachu Jupiterovi a trénovala drezurní cviky. Ryzák jako by se vznášel po jízdárně, ladně se nesl na silných nohou, svalnatý krk měl krásně vyklenutý. Jeho přechod z kroku do cvalu a zpátky do živého klusu byl naprosto bezchybný.

„Myslíš, že vyhraje?“ zeptala se Milly. „To je snad jistý, ne? Chci říct, ona je prostě *šíleně* dobrá.“

Poppy se kousala do dolního rtu. Teta Sofie je dobrá – Poppyin osobní názor byl, že je nejlepší, ale dobří jsou také všichni ostatní jezdci, kteří s ní budou soutěžit. „Doufám,“ odpověděla.

„Tuhle jsem četla v *Jezdectví*, že Sofie v Národním mistrovství všechny porazí,“ řekla Katie, stále ještě nadšená Sofiiným výkonem. „V tom článku psali, že Jupiter je jeden z nejstarších koní v soutěži a že má nejvíc zkušeností.“

Poppy se na nadcházející Národní mistrovství v drezuře moc těšila. Bude se konat v Melbourne, což znamená, že tam budou moct být a sledovat tetu během soutěže. Sofie dokonce požádala Poppy, aby byla její podkoní! Katie a Milly budou na tribunách sledovat klání, ale Poppy bude přímo pomáhat s přípravou Jupitera. Přečetla už všechno, co se týkalo povinností dobrého podkoního – bude to fantastické.

Do velkého víkendu tety Sofie zbývaly celé čtyři týdny. Poppy se při pouhém pomyšlení na vlastní účast houpal žaludek. Většina jezdců tam bude mít profesionální podkoní, ale teta se strýčkem se zatím bez této výpomoci obešli, aby snížili náklady a mohli pomáhat mladým jezdcům. Tento rok se šampionát

koná v Melbourne, což je důvod, proč tam Poppy může jet – maminka nebude muset platit za letenku. Noc před závodem zůstane ve Zlaté hvězdě, aby mohla pomáhat, a pak pojedou se Sofií v přepravníku pro koně asi hodinu do Melbourne.

„Myslíte, že někdy budeme taky tak dobré?“ zeptala se Katie a vytrhla Poppy z jejích myšlenek. Milly zachrochtala a Poppy se uchichtla. „Jsi jako prasátko!“ smála se.

„Mám určitě větší šanci, že se proměním v prase, než že budu někdy takhle dobrá!“ řekla Milly. Katie udělala obličej na Poppy. Milly byla vždycky taková „herečka“.

„Těšíš se na naši parkurovou soutěž příští týden?“ zeptala se Poppy.

„Božítku, no jasně, že se těším!“ vyskočila Milly, a vzápětí si zase rychle sedla, protože ji Poppy stáhla za ruku.

„Buď zticha,“ sykla Poppy a chytila Milly za paži. „Sofie slíbila, že se můžeme dívat, pokud budeme v klidu a nebudeme ji rozptylovat.“

Milly se ušklíbla. „Promiň.“

Milly neposeděla ani chvíli, pořád poskakovala kolem a přicházela s nejrůznějšími bláznivými

nápady. Poppy se podívala na Katii a pomyslela si, jak rozdílné její dvě kamarádky jsou. Katiiny vlasy byly tak světlé, jako Millyiny tmavé, a tak rovné, jako je Milly měla kudrnaté. Obě byly zamilované do koní, ale Katie byla tišší a vážnější.

Poppy je měla ráda obě. A pořád nemohla uvěřit, že se přátelí teprve necelý rok. Teta Sofie a strýček Mark věnovali Poppy poníka Crystal, když tehdy přijela na prázdniny. V té době jí řekli, že koně a výcvik poskytnou i dalším dvěma slibným jezdkyním. Dívky pak spolu strávily skoro celý měsíc.

Za dva měsíce zase začnou velké prázdniny. Poppy už se nemohla dočkat dalšího dlouhého pobytu ve Zlaté hvězdě. Většinou sem mohla jezdit každý druhý víkend a nedávno strávila na farmě týden jarních prázdnin, ale přes léto bude mít možnost strávit s Crystal a se svými kamarádkami na farmě celý měsíc. A možná ještě o něco déle. To čekání je prostě k nevydržení!

„Sofie!“ Poppy se ohlédla, když zaslechla volat strýčka Marka. Jeho zamračený výraz jí napověděl, že něco není v pořádku. Málokdy ho viděla bez jeho širokého úsměvu ve tváři, takže jí bylo hned jasné, že se něco děje.

Poppy si vyměnila pohledy s kamarádkami a obrá-

tila zrak k Sofii. Teta byla soustředěná na drezurní cviky a Marka si nevšimla.

„Sofie!“ zakřičel hlasitěji a kráčel k jízdárně, viditelně rozrušený.

Teta se zatvářila podrážděně, když musela zastavit Jupitera a dojet na něm v kroku až k Markovi. Poppy je sledovala, jak o něčem diskutují, a když Mark ukazoval směrem k domu, zahlédla na Sofiině tváři úlek. Teta rychle sesedla a stáhla si rukavice, což znamenalo, že pro dnešek s ježděním končí. Ale co je tak důležité, že kvůli tomu ukončila trénink? A proč Mark vypadá tak našťavaně?

„Poppy!“ Sofie na ni naléhavě mávla.

Poppy vyskočila. Protože seděly na dřevěné lavici na druhém konci jízdárny, musela doběhnout až ke vchodu, kde čekala Sofie.

„Co se stalo?“ zeptala se Poppy bez dechu, jakmile k ní přiběhla. Mark se už mezitím vracel k domu a jeho rychlá chůze vůbec neodpovídala tomu, jak pohodově se obvykle choval. Dívce se rozbušilo srdce v očekávání špatných zpráv.

„Poppy, já...“

„Není něco s maminkou, že ne?“ vyhrkla a schoulila se. „Stalo se něco?“

„Ne, miláčku, nic takového,“ řekla Sofie, podala jí otěže a usmála se na ni. „Stalo se něco důležitého. Máme návštěvu, tak musím jít. Není to nic, co by tě mělo znepokojovat.“

„Jistě, dobře,“ zamumlala Poppy a cítila se za své unáhlené závěry hloupě.

„Vezmeš za mě Jupitera? Projdi ho tak deset minut, pak ho odveď do stáje a vykartáčuj ho.“

Poppy mohla jen stěží uvěřit tomu, co slyšela. *Ona* má vzít Jupitera? „Chceš, abych ho vodila?“

„Ne, hlupáčku,“ usmála se teta. „Naskoč si na něj a hezky ho projdi, aby oschl. Chci, aby si po té práci uvolnil svaly.“ Zachmuřila se, když viděla, jak se Poppy tváří. „Myslela jsem si, že se na něm ráda projedeš.“

„Ráda?“ vykoktala Poppy. „Já jsem tak ráda, že bych se samou radostí snad i přeskočila!“ Zahihňala se a pevně uchopila otěže. „Jen jsem si myslela, že nechceš, abych na něm jezdila.“

Sofie jí položila ruku na rameno a stiskla je. „Poppy, jsi výborná jezdčyně. Užij si to.“ Teta se otočila, pospíchala za Markem a nechala za sebou dívku s otevřenou pusou. Pojede na Jupiterovi! Poppy mu přejela rukou po krku a zadívala se na vysokého valacha s obdivem.

„Co se děje?“ vyhrkla Milly, když k ní s Katií doběhly.

„Nic vážného, jen mají návštěvu, nebo co,“ řekla Poppy, stále v údivu nad koněm, kterého držela.

„Máš ho odvést zpátky?“ zeptala se Katie.

Poppy se po tváři pomalu rozlil úsměv. „Ne. Teta chce, abych na něm jela.“

Milly potřásla hlavou. „Fakt, jo?“

„Jo! Která z vás mi podrží nohu? Ze země na něj v žádném případě nedosáhnu.“

Milly odstrčila Katií z cesty a sehnula se, aby podržela Poppy nohu. „Snad tě dostanu dost vysoko.“

Poppy přetáhla Jupiterovi otěže přes hlavu. „Jsem připravená.“ Vložila levou nohu Milly do spojených rukou.

„Raz, dva, tři!“

„Milly!“ vykřikla Poppy, když prosvištěla vzduchem a s zuchnutím dosedla Jupiterovi na hřbet. Dopadla trochu prudčeji, než měla v úmyslu, ale když Milly ji vymrštila tak vysoko! Jupiter se našťestí ani nepohnul. „Promiň,“ řekla Milly a uchichtla se. „Vypadáš tam nahoře hrozně malá. On si zřejmě ani neuvědomuje, že má někoho na hřbetě!“

Poppy na ni vyplázla jazyk a usadila se do báječně pohodlného drezurního sedla. Sed byl zde mnohem hlubší než v jejím všestranném sedle, musela se posadit trochu jiným způsobem. Vytáhla si třmenové řemeny, protože byly pro nic moc dlouhé, a volně uchopila otěže – má za úkol Jupitera projít a uvolnit, což znamená, že má mít možnost protáhnout si krk.

„Jaké to je tam nahoře?“ zeptala se Katie.

Poppy se zakřenila a podívala se dolů. „Jestli mám spadnout, je to na zem dost daleko!“ Zasmála se a spokojeně si uvědomila, jak je Jupiter uvolněný. Někteří soutěžní koně byli v neustálém napětí, ale Jupiter byl drahoušek. Když soutěžil, plně se soustředil, ale doma byl klidný. Poppy jemně stiskla jeho boky. Musela si připomínat, že je to skvěle vycvičený kůň, který je od tety zvyklý na téměř neznatelné pobídky. Poslechl a vykročil. Bylo to ale tak jiné.

„Dělá tak obrovské kroky!“ užasly Milly s Katií, které šly vedle ní. „Je to nádherné.“ Poppy seděla, co nejvzpřímeněji to šlo, a vždy po několika krocích ho lehce pobídla nohama. Sedět a nechat se nést Sofiiným koněm bylo milionkrát lepší než cokoli jiného. Pořád nechápala, že jí Sofie natolik věří a dovolí jí jet na svém koni. Existovala šance, že se Sofie kvalifikuje

s Jupiterem do olympijského týmu drezurních jezdců, což znamená, že je to nejspíš jeden z nejcenějších drezurních koní v Melbourne, možná v celé Austrálii!

Zhluboka se nadechla a zklidnila se. Vždycky s nadšením přemítala nad tím, že se teta jednoho dne dostane do olympijského týmu. Přestože si Sofie některé věci nechávala pro sebe, Poppy věděla, že je to její sen, protože ji slýchala mluvit o tom se strýčkem.

„Měla bys naklusat,“ navrhla Milly. „Schválně, jaké to bude.“

„Kdepak,“ řekla Poppy pevně. Nehodlala se nechat od Milly přemluvit k nějakým hloupostem. „Teta mi řekla, ať ho na deset minut projdu a přesně to udělám.“

Milly zahučela. „Ty jsi tak nudná.“

„Proto paní D požádala *Poppy*, aby ho uvolnila, a ne tebe!“ řekla Katie.

Zatímco se kamarádky smály a vtipkovaly, Poppy se soustředila na Jupitera, na jeho krok, na to, jak natahuje nohy a polyká metry. Jízda na něm byla pohodlná a tolik odlišná od její legrační skotačivé kobylinky. Co kdyby jen tak na chvíli zavřela oči...

„Milly!“ vyjekla a náhle zastavila Jupitera. „Skoro na tebe šlápl!“

„Hm, to je tak, když jezdíš se zavřenýma očima, ty hloupá.“

Poppy si jí nevšimala a znovu pobídla Jupitera do kroku. Chvilku jela, šťastná, že si koník může protáhnout krk. Zdál se být uvolněný stejně jako po tréninku se Sofií. Když si Poppy byla jistá, že ho prochází už nejméně deset minut, zamířila s ním k východu z jízdárny. Věděla, že ji kamarádky budou následovat. Normálně by sesedla a vedla by ho, ale chtěla zůstat v sedle co nejdéle a to znamenalo dojet na něm až ke stájím.

„Počkej!“ zavolala Katie.

Poppy nezpomalila, užívala si ladný pohyb dlouhých kroků. Do stáje to trvalo jen několik málo minut. Když byl čas sesednout, učinila tak pomalu, ale z té výšky dopadla na nohy s mocným žuchnutím.

„Hodný kluk,“ pochválila ho, pohladila ho po krku a přetáhla mu otěže přes uši. Zabořil jí nos do dlaní, aby se pomazlil. Poppy ho hladila po lících a vtiskla mu na nos polibek. V tu chvíli dorazily ostatní.

„Já ti tak závidím,“ řekla Milly.

„Já vím,“ odpověděla Poppy domýšlivě. Nestávalo se často, že Milly nevěděla, jak dosáhnout toho, po čem touží, a Poppy věděla, jak moc jí to asi vadí.

Uvázala Jupitera před boxem, sundala mu uzdečku a pak sedlo. Milly se jí objevila po boku s kartáčem v ruce a začala Jupitera čistit. Poppy mu pečlivě zvedla jednu nohu po druhé, aby zjistila, zda má čistá kopyta. Teta Sofie na péči o Jupitera velmi dbala, hýčkala ho jako hvězdu. Vždycky říkala Poppy, že Jupiter je skvělý sportovec, což znamenalo výjimečné zacházení, krmení i trénink. Dokonce dostával každý týden masáže.

„Já dojdu pro pokrývku,“ zavolala Katie.

„Jo, díky,“ odpověděla Poppy, položila kopytní háček a sáhla po jemném kartáči, který se používal na hlavu. „Já si myslím, že si všechnu tu pozornost fakt užívá.“

„No to bych řekla,“ odpověděla Milly a stále pracovala na jeho zářivě lesklé srsti. Byl předtím zpocený, ale jeho letní srst byla tak jemná, že na její vysušení úplně postačil kartáč. Kdyby s ním Sofie absolvovala celý trénink, musely by ho opláchnout vodou.

Katie přes něj přehodila pokrývku, Poppy mu ji připevnila na plecích a Katie upevnila pokrývku vzadu. Byla to jen lehká pokrývka, aby ho neobtěžovalo slunce a hmyz. Jakmile byl připravený, Poppy ho odvázala a odvedla ho ven do ohrady vedle stájí.

Výběh nebyl tak velký, aby tam mohl běhat tryskem a ublížit si, ale mohl si protáhnout nohy a trochu se napást.

„Znáš to auto?“ zeptala se zničehonic Katie.

Poppy si přehodila vodítko přes rameno a zamžourala směrem k bílému vozu stojícímu na příjezdové cestě. Byl zaparkovaný až u domu, takže se jí nedařilo přečíst malý černý nápis na boku, ale vzbudilo to její zvědavost.

„Prosím, odneseš to do sedlovny?“ zeptala se Poppy a podávala Katii vodítko. „Jdu se podívat trochu víc zblízka.“

Milly vystřelilo obočí vzhůru. „Můžu jít taky?“

„Jestli chceš,“ odpověděla Poppy a nespouštěla oči z auta. V hloubi duše tušila, že něco není v pořádku. Marka většinou nic nerozčílilo, obvykle byl klid. A to Poppy znervózňovalo ještě víc.

„Odnesu to a hned běžím za vámi,“ řekla Katie.

Poppy si oprášila ruce o rajtky a spolu s Milly kráčela přes trávu kolem vysokých eukalyptů, které rostly mezi stájem a domem. Když se přiblížily, přečetla na voze nápis *Banka ANZ*. Pohlédla na Milly.

„Co tady dělají lidi z banky?“ zeptala se zamračená Milly.

Poppy zavrtěla hlavou. „To nevím, ale zjistím to.“
Něco je ve vzduchu, něco vážného, a ona potřebovala vědět, co to je.

„Jé, a jak? Co uděláme?“

Poppy se zastavila a hleděla na kamarádku. Neměla sice žádný plán, ale...

„Budu poslouchat za dveřmi. Vy zůstaňte tady pro případ, že by teta Sofie nebyla tam uvnitř a šla mě hledat. Nechci, aby se dozvěděla, že chceme zjistit, co se děje.“

Na Milly to udělalo dojem a odpověděla se širokým úsměvem. „To zní jako dokonalý plán.“

Poppy si tím tak jistá nebyla. Spíš to znělo jako plán, který vymyslela Milly. Zaryla nehty do dlaní.
„Za chvíli jsem zpátky.“

KAPITOLA DRUHÁ

Přistižena

Poppy si tiše vyzula boty a vstoupila do domu zadními dveřmi. Po špičkách přešla přes koberec a zastavila se na konci chodby. Z kuchyně zaslechla hlasy. Přitiskla se zády ke stěně a dýchala co nejtišeji. To poslední, co chtěla, bylo, aby ji teta nebo strejda zaslechli.

„Nevím, jestli si uvědomujete, v jakém problému jste se ocitli.“

Slova byla nezřetelná, ale rozuměla jim. Nebo si tím aspoň byla jistá. Byl to mužský hlas, hlubší, než měl Mark, a nepoznávala ho. Poppy neměla tušení, co tím myslel, ale neznělo to dobře. Tiše se kradla ke kuchyni. Dveře byly zavřené, což bylo zvláštní – nikdy

se nezavíraly. Nadechla se a přitiskla k nim ucho. Srdce jí bušilo tak hlasitě, až ji ohlušovalo. Doufala, že navenek to slyšet není, jinak by určitě zjistili, že je za dveřmi.

„Můžeme vám počkat jeden měsíc, ale jestli ne-
uvidíme, že...“

„Moc děkuji za nabídku, zajistíme, aby platby od-
cházel včas,“ přerušil jej strýček Mark hlasitým, se-
bejistým tónem. „Tohle je jen malý výpadek.“

„Ztrátu hlavního sponzora bych jen těžko nazval
malým výpadkem,“ řekl ten muž. „Obzvlášť, pokud
mi nejste schopní sdělit název jiné společnosti, která
by vám pomohla.“

Nemají sponzora? Poppy téměř nedýchala, dokon-
ce ji začaly bolet i kosti. Jak mohla teta Sofie přijít
o sponzora? Podporoval ji jeden z největších austral-
ských výrobců krmiv pro koně. Logo té společnosti se
skvělo na všem, co Sofii patřilo – na přepravníku pro
koně, na soutěžních pokrývkách i jejích jezdeckých
úborech. Proč by ji ta firma nechala na holičkách, když
si Sofie vede tak dobře, dokonce lépe než kdykoli před-
tím? Sponzorovali ji od úplného začátku její kariéry!

„Jé!“ Poppy vyjekla a nadskočila, protože ji něco
šťouchlo zezadu do nohy. Otočila se a uviděla velkého

psa tety a strejdy, jak stojí za ní a mává chlupatým ocasem. Strkal do ní nosem a chystal se udělat to znovu. Zrovna, když ho chtěla přísně napomenout „nesmíš!“, rozletěly se dveře. Poppy zavravorala a rozplácla se na kuchyňské podlaze. Casper stál nad ní s vyplazeným jazykem a hezky po psím způsobu se na ni smál.

„Poppy?“ zamračil se na ni Mark.

Ajaj.

„Totiž, jen jsem chtěla...“ koktala Poppy a nevěděla, co říct.

„Tak se zvedni a pojď sem,“ řekla Sofie, přistoupila k ní a podala jí ruku.

Poppy měla tváře jako v ohni. Přijala Sofinu ruku, zvedla se co nejladněji a pokukovala po dvou cizích mužích usazených u stolu. Když si je prohlížela, oba zrovna vstávali a sbírali ze stolu své papíry. Tvářili se tak, že Poppy byla v pokušení odvrátit hlavu. Na jejich výrazech nebylo nic laskavého. Až jí z toho naskočila husí kůže.

„Očekáváme, že se nám ozvete do třiceti dnů,“ řekl ten vyšší z nich.

Poppy se odplížila ke kuchyňské lince, sáhla po sklenici a nalila si trochu vody. Nevěděla, co má dělat.